

Sygnatura akt XII C 1610/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Małecka

Protokolant:protokolant sądowy Katarzyna Michalewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 listopada 2016 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa I. P.

przeciwko E. J.

- o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną (art. 527 kc)

I. powództwo oddała;

II. kosztami procesu obciąża powoda i w związku z tym zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.617 zł, w tym 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 lipca 2015 r., skierowanym przeciwko **pozwanej E. J.**, powód **I. P.**, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o uznanie wobec niego za bezskuteczną umowy darowizny zawartej 26 marca 2014r. przed notariuszem M. R. (nr rep. (...)), na mocy której T. S. darował E. J. udział wynoszący 1/2 części we współwłasności lokalu mieszkalnego położonego w L. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy (...) w P. prowadzi księgę wieczystą pod numerem (...).

Jednocześnie wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że przysługuje mu wobec dłużnika T. S. wierzytelność wynikająca z prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego na podstawie weksla przez Sąd Rejonowy (...) i W. w P. V Wydział Cywilny w dniu 25 lipca 2013r. w sprawie o sygnaturze akt (...), opatrzonego klauzula wykonalności z dnia 15 kwietnia 2014r. Powód prowadził wobec dłużnika postępowanie egzekucyjne, które okazało się bezskuteczne, albowiem zostało ustalone, że przysługujący T. S. udział we własności lokalu mieszkalnego położonego w L. został przez niego 26 marca 2014r. darowany pozwanej E. J..

Powód żądanie zgłoszone pozwem oparł na przepisach regulujących skargę paulińską podnosząc, że wskutek darowizny z dnia 26 marca 2014r. doszło do uzyskania korzyści majątkowej przez pozwaną E. J. z pokrzywdzeniem wierzycieli. Na skutek czynności dokonanej przez dłużnika stał się on niewypłacalny, co uniemożliwiło powodowi zaspokojenie przysługującej mu wobec T. S. wierzytelności. Podkreślił, że nie ulega wątpliwości, iż dłużnik darując pozwanej udział wynoszący 1/2 we własności lokalu mieszkalnego działał z pokrzywdzeniem wierzycieli. Na dzień złożenia pozwu jest on bowiem niewypłacalny i nie posiada żadnego majątku, z którego byłoby możliwe zaspokojenie

wierzytelności powoda. Powód podkreślił, że pozwana uzyskała korzyść jako osoba bliska, co przemawia za tym, że wiedziała ona o tym, że dłużnik działa z świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 września 2015 r. pozwana **E. J.** wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powoda kosztami postępowania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana zaprzeczyła, by dłużnik T. S. był dla niej osobą bliską w chwili zawarcia umowy darowizny, albowiem w/w w tym czasie nie mieszkali ze sobą i nie prowadzili wspólnego gospodarstwa domowego. Pozwana podkreśliła, że intencją przekazania jej udziału we własności lokalu mieszkalnego było pokrycie przez T. S. jego długów w stosunku do pozwanej wynikających z zaległości alimentacyjnych od dnia 1 grudnia 2013r. oraz pokrycie jej wkładu własnego w kwocie 25.000 zł i udzielonej dłużnikowi pożyczki w wysokości 15.000 zł. Umowa darowizny miała również na celu zrekompensować fakt uregulowania przez matkę pozwanej jego zobowiązań z tytułu opłat za media w wysokości 4.434 zł.

Pozwana oświadczyła również, że zakup mieszkania będącego przedmiotem umowy darowizny został dokonany z kredytu hipotecznego z dnia 12 października 2007r. udzielonego we frankach szwajcarskich. Na dzień zawarcia umowy kredytowej wartość mieszkania wynosiła 128.000 zł i w takiej wysokości został pozwanej i dłużnikowi udzielony kredyt. Z uwagi na zmianę kursu franka szwajcarskiego, po 7 latach spłacania kredytu do spłaty pozostaje jeszcze kwota 190.508 zł. Zdaniem pozwanej, z uwagi na metraż lokalu, jego wartość nie przekracza kwoty 200.000 zł, a zatem zadłużenie w kredycie bankowym całkowicie pokrywa jego wartość.

Na rozprawie w dniu 29 października 2015r. pozwana, reprezentowana od tej pory przez profesjonalnego pełnomocnika, oświadczyła, że w związku z dokonaną umową darowizny nie uzyskała żadnej korzyści, albowiem mieszkanie obciążone jest kredytem i aktualnie jego wartość jest wyższa niż wartość mieszkania.

W dalszych pismach procesowych i oświadczeniach wygłaszanych przez strony na kolejnych rozprawach strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana i dłużnik T. S. pozostawali w nieformalnym związku od ok. 2001r. (12 lat).

W dniu 12 października 2007r. w/w zawarli umowę o kredyt hipoteczny z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W., na podstawie której bank udzielił im kredytu w wysokości 128.000 zł, indeksowanego do franka szwajcarskiego, po przeliczeniu wypłaconej kwoty zgodnie z kursem kupna (...) wg tabeli kursów walut obcych obowiązującej w banku. Kredyt został udzielony na zakup mieszkania w budowie od dewelopera w kwocie 128.000 zł. Wartość mieszkania wynosiła 160.453,60 zł. Na zabezpieczenie spłaty kredytu wraz z odsetkami oraz innymi kosztami została przez kredytobiorców ustanowiona hipoteka kaucyjna do kwoty 217.600 zł.

Bezsporne, a ponadto dowód: umowa o kredyt hipoteczny z umową przelewu wierzytelności na zabezpieczenie (k. 65-72 akt), zeznania świadka J. J. (k. 117-119 akt)

W dniu (...) urodził się ich wspólny syn J. S.. Gdy E. J. mieszkała razem z T. S., opłacała raty kredytu, natomiast dłużnik opłacał czynsz i media. Od początku 2013r. pozwana nie mieszka już z dłużnikiem. Mimo braku wspólnego mieszkania pozwana utrzymywała kontakt z dłużnikiem ze względu na swojego syna. T. S. nie partycypował w kosztach utrzymania syna i nie uiszczal rat kredytowych. Do końca lutego 2014r. mieszkał on w mieszkaniu położonym w L. przy ul. (...), nie uiszczając opłat za mieszkanie.

Bezsporne, a ponadto dowód: zeznania pozwanej (k. 92-93 akt), zeznania świadka A. Z. (k. 119-120 akt),), zeznania świadka K. W. (k. 120-121 akt)

W dniu 11 lutego 2013r. powód pożyczył T. S. kwotę 55.000 zł, którą pożyczkodawca zobowiązał się spłacać w ratach tygodniowych po 5.000 zł poczynając od 22 marca 2013r. Wierzytelność powoda została zabezpieczona wekslem in

blanco wystawionym przez dłużnika, do którego została załączona deklaracja wekslowa. W czerwcu 2013r. powód wzywał T. S. do wykupu weksła pismem z dnia 12 czerwca 2016r., jednakże nie odniosło to skutku.

Bezsporne, a ponadto dowód: umowa pożyczki z 11.02.2013r. (k. 14 akt), weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową (k. 15-16 akt), wezwanie z 12.06.2013r. (k. 17-19 akt), zeznania powoda (protokół rozprawy z 24.11.2016r.)

W dniu 25 lipca 2013r. Sąd Rejonowy (...), w sprawie o sygn. akt (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzekł nim, by dłużnik zapłacił powodowi kwotę 55.911,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 25 czerwca 2013r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania w wysokości 4.316 zł. Nakaz zapłaty uprawomocnił się i 15 kwietnia 2014r. Sąd nadał w/w orzeczeniu klauzule wykonalności.

Bezsporne, a ponadto dowód: nakaz zapłaty z 25.07.2013r. (k. 12 akt)

W dniu 5 grudnia 2013r. pozwana wraz z dłużnikiem zawarli przed Sądem Rejonowym (...), w sprawie o sygn. akt (...) o alimenty ugodę, na podstawie której T. S. zobowiązał się płacić alimenty na rzecz małoletniego syna stron J. S. w wysokości 390 zł miesięcznie do 10 każdego miesiąca, począwszy od 1 grudnia 2013r.

Bezsporne, a ponadto dowód: protokół rozprawy z dnia 5.12.2013r. (k. 77 akt)

W dniu 25 lutego 2014r. pozwana wpłaciła na rachunek dłużnika kwotę 15.513,47 zł tytułem „zasilenia konta,” natomiast 18 marca 2014r. matka pozwanej J. J. (2) wpłaciła na rzecz (...) SA za pozwaną kwotę 284,10 zł z tytułu zaległości za telewizję i (...) zapłaciła za

Bezsporne, a ponadto dowód: wpłata gotówkowa kwoty 15.513,47 zł (k. 78 akt), polecenie przelewu (k. 83 akt)

Dnia 26 marca 2014r. pozwana zawarła z dłużnikiem przed notariuszem M. R. w formie aktu notarialnego umowę darowizny, w oparciu o którą T. S. darował E. J. przysługujący mu udział w lokalu mieszkalnym położonym w L. przy ul. (...). Strony umowy oświadczyły, że wartość przedmiotowego udziału wynosi 80.000 zł oraz, że aktualne zadłużenie na rzecz Banku (...) S.A. w W. z tytułu kredytu zabezpieczonego hipoteką wynosi ok. 180.000 zł. Przyczyną darowania pozwanej udziału we własności lokalu mieszkalnego był brak możliwości opłacania rat kredytu hipotecznego przez dłużnika.

Na dzień umowy darowizny zobowiązania T. S. wobec małoletniego J. S. z tytułu zobowiązań alimentacyjnych wynosiły ok. 3.000 zł, natomiast wobec pozwanej wynosiły kwotę 15.000 zł.

Bezsporne, a ponadto dowód: umowa darowizny z 26.03.2014r. (k. 29-35 akt), wypis z księgi wieczystej (k. 36-45 akt), zeznania pozwanej (k. 92-93 akt)

W oparciu o wydany nakaz zapłaty z 25 lipca 2013r. powód wszczął wobec T. S. postępowanie egzekucyjne pismem z dnia 24 kwietnia 2014r. W lipcu 2014r. Komornik powiadomił powoda, że dotychczasowa egzekucja okazała się wobec dłużnika bezskuteczna oraz poinformował go, że z uwagi na ustalenie, że dłużnik figuruje jako współwłaściciel lokalu nr (...) przy ul. (...) w L., niezbędne jest złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji z nieruchomości. Pismem z dnia 28 lipca 2014r. powód złożył wniosek o wszczęcie egzekucji z nieruchomości położonej w L.. Komornik poinformował wierzyciela, że 26.03.2014r. dłużnik darował swój udział we własności lokalu mieszkalnego na rzecz drugiego współwłaściciela, co nosi jego zdaniem znamiona uszczuplenia przez dłużnika majątku z pokrzywdzeniem wierzycieli.

Bezsporne, a ponadto dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji z 24 kwietnia 2014r. (k. 20-21 akt), pismo komornika z 16 .07.2014r. (k. 22-23 akt), wniosek o wszczęcie egzekucji z 28 lipca 2014r. (k. 24-25 akt), pismo komornika z 21.08.2014r. (k. 28 akt), zeznania powoda (protokół rozprawy z 24.11.2016r.)

Pismem z dnia 21 maja 2015r. komornik poinformował powoda o bezskuteczności egzekucji wobec T. S., natomiast postanowieniem z dnia 1 lipca 2015r. z tego powodu umorzył postępowanie.

Bezsporne, a ponadto dowód: pismo komornika z 21.05.2015r. (k.48 akt), postanowienie komornika z 1.07.2015r. (k. 49 akt), zeznania powoda (protokół rozprawy z 24.11.2016r.)

Jak wynika z aktualnego na kwiecień 2016r. harmonogramu spłaty kredytu hipotecznego zaciągniętego na zakup mieszkania pozwana ma jeszcze do spłaty kwotę 62.213,06 CHF (259 rat płatnych do 25.10.2037r.). Na dzień 24 listopada 2016r. wysokość zadłużenia pozwanej z tytułu zaciągniętego kredytu wynosiła 194.000 zł.

Bezsporne, a ponadto dowód: harmonogramu spłaty kredytu hipotecznego (k. 149-157 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów, zeznań powoda oraz częściowo na podstawie zeznań świadków: J. J. (2), A. Z. (2), K. W. (2) oraz pozwanej.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie **dokumenty** tak prywatne jak i urzędowe, w rozumieniu art. 245 k.p.c. oraz art. 244 § 1 k.p.c., szczegółowo wymienione wcześniej. Odnośnie przedłożonych kserokopii niektórych dokumentów, zostały one uznane za informacje o istnieniu oryginałów dokumentów oraz o ich treści – przy braku sprzeciwu stron był to krok dopuszczalny. Strony nie kwestionowały autentyczności przedłożonych dokumentów prywatnych, ani też nie prowadziły przeciwdowodu koniecznego dla obalenia domniemań powiązanych z dokumentami posiadającymi walor urzędowy (art.252 k.p.c.). Sąd zaś nie dopatrzył się istnienia żadnych podstaw, by omawiany materiał zdeprecjonować z urzędu.

Sąd w całości dał wiarę **zeznaniom powoda**, albowiem okazały się one logiczne, spójne, a ponadto dotyczyły okoliczności bezspornych między stronami.

Sąd jedynie w części dał wiarę **zeznaniom J. J. (2), A. Z. (2) i K. W. (2)**. Nie budziły wątpliwości Sądu ich zeznania przedstawiające przebieg relacji między pozwaną a dłużnikiem, fakt zalegania przez niego z alimentami na rzecz małoletniego syna. Jednakże w pozostałym zakresie, świadkowie A. Z. (2) i K. W. (2) całą wiedzę na temat wzajemnych zobowiązań finansowych dłużnika wobec pozwanej czerpały od pozwanej, co sprawia, że ich moc dowodowa jest zdecydowanie mniejsza. Ponadto, informacje przekazane Sądowi nie mogą być, z uwagi na ich stopień ogólności, podstawą jakichkolwiek ustaleń Sądu co do wysokości zobowiązań dłużnika wobec pozwanej. Ponadto, gdyby nawet w oparciu o zeznania w/w świadków udało się ustalić stan zobowiązań T. S. wobec pozwanej, to nie sposób na tej podstawie przyjąć, że doszło do ich rozliczenia i wzajemnej kompensaty w momencie darowania pozwanej udziału w lokalu mieszkalnym, albowiem powyższe nie wynika z treści sporządzonej w formie aktu notarialnego umowy darowizny. Podstawą ustaleń Sądu w tym zakresie nie mogły być również zeznania matki pozwanej – J. J. (2), albowiem jej twierdzenia co do „dogadania” się jej córki z T. S. w zakresie wzajemnych rozliczeń nie są również na tyle precyzyjne by pozwoliły poczynić wiążące wyliczenia. Świadek twierdziła bowiem, że pozwana miała jakoby rzec się zaległych alimentów w wysokości 3.000 zł oraz kwoty 15.000 zł pożyczonej dłużnikowi, za jego wkład w mieszkanie. Twierdziła również, że T. S. nie wyłożył żadnych własnych środków finansowych na zakup mieszkania, albowiem pochodził z „niezamożnej rodziny” i ponosił jedynie po 330 zł tytułem czynszu za mieszkanie gdy mieszkał z jej córką. Powyższe zeznania nie pozwalają ustalić, jakie dłużnik miała zobowiązania wobec pozwanej na dzień zawarcia umowy darowizny (ile wynosiły poszczególne raty od momentu zawarcia umowy kredytowej, kto je opłacał, gdy strony mieszkały razem, jakie w tym czasie zobowiązania opłacał dłużnik, czy gdy występowały różnice w kwotach wykładanych przez partnerów, to ustalili oni, że będą je rozliczać). Ponadto najistotniejszą okolicznością jest fakt nieuwzględnienia tych ewentualnych rozliczeń w treści umowy darowizny zawartej przez pozwaną i T. S.. Sąd również jedynie w części dał wiarę **zeznaniom pozwanej**. Sąd nie kwestionował faktu, iż nie mieszka ona aktualnie z dłużnikiem i ich kontakt jest teraz sporadyczny, jednakże zauważyć należy, że w chwili zawierania umowy darowizny ich relacje były zdecydowanie bliższe, chociażby z uwagi na fakt, że do końca lutego 2014r. pozwana pozwalała mu mieszkać w lokalu stanowiącym ich wspólną własność, co z pewnością odbywało się kosztem pozwanej, która nie mogła zaspokajać swoich i małoletniego syna potrzeb mieszkaniowych w tym zakresie i to przy uwzględnieniu faktu, że w jej ocenie, to ona w większym zakresie finansowała zakup mieszkania, a następnie partycypowała w regulowaniu rat kredytowych. Ponadto 3 miesiące wcześniej porozumiała się z ojcem swojego syna co do wysokości alimentów jakie

winien on płacić na małoletniego J., co również przemawia za tym, że ich wzajemne relacje były bliskie. Pozwana nie wykazała również, by faktycznie dokonała wpłaty własnej na mieszkanie we wskazywanej kwocie 32.000 zł (powyższe nie wynika z załączonych potwierdzeń wpłat, albowiem nie wskazują na czyją rzecz zostały one uiszczone i z jakiego tytułu). Co istotne, pozwana w niniejszym procesie nie wykazała również w jakiej konkretnej kwocie uregulowała zobowiązanie jej i dłużnika wobec kredytodawcy, co pozwoliłoby precyzyjnie ustalić stan zadłużenia dłużnika wobec niej i czy oraz ewentualnie w jakim zakresie dłużnik zaspokoił wierzytelność pozwanej wobec niego.

Sąd oddalił natomiast wniosek powoda o przesłuchanie w charakterze świadka T. S., albowiem nie stawiał się on na wezwania Sądu, i to nawet w sytuacji nakazania jego przymusowego doprowadzenia. Na rozprawie w dniu 12 września 2016r. Sąd oznaczył ostateczny termin przesłuchania świadka na dzień 24 listopada 2016r. i nakazał jego przymusowe doprowadzenie. Z uwagi na to, że funkcjonariusze Policji nie doprowadzili w/w na termin rozprawy, Sąd oddalił wniosek o jego przesłuchanie w oparciu o treść art. 242 kpc.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgłoszone żądanie znajdowało oparcie w przepisach regulujących konstrukcję skargi paulińskiej. Zgodnie z treścią art. 527 § 1 kc w sytuacji, w której skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej **z pokrzywdzeniem wierzycieli** osoba trzecia uzyskała **korzyść majątkową**, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Ponadto wedle § 2 cytowanego przepisu, czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. W judykaturze, której stanowisko Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela, podkreśla się, że z powołanego przepisu wynika, iż pokrzywdzenie wierzyciela, występuje wtedy gdy w związku z dokonaniem przez dłużnika z osobą trzecią czynności prawnej, stan majątku dłużnika, z którego wierzyciel mógłby się zaspokoić, zmniejszył się w taki sposób, że uniemożliwia to w całości lub w części pokrycie jego wierzytelności. Istnienie tego rodzaju związku pomiędzy dokonaniem czynności a stanem wypłacalności dłużnika jest więc niezbędną przesłanką uznania jej za bezskuteczną (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2007 r., II CSK 384/06, LEX nr 253405). O stanie niewypłacalności można także powiedzieć, że jest to taki stan majątkowy dłużnika, w którym egzekucja prowadzona zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego nie może przynieść zaspokojenia wierzyciela. W rozpatrywanej sprawie na podkreślenie zasługuje, iż nie można przyjąć, że na skutek zawarcia przez pozwaną z dłużnikiem umowy darowizny doszło do pokrzywdzenia powoda. Istotną okolicznością jest bowiem fakt, że na nieruchomości stanowiącej współwłasność pozwanej i T. S. była ustanowiona hipoteka kaucyjna w wysokości 217.600 zł, na rzecz Banku (...) S.A. w W., która uniemożliwiała prowadzenie z udziału dłużnika przez powoda jakiegokolwiek egzekucji. Jak bowiem wiarygodnie wskazała pozwana, na dzień sporządzenia umowy darowizny stan zadłużenia kredytobiorców wobec Banku (...) S.A. wynosił ok. 180.000 zł (aktualnie kwota ta wzrosła do 194.000 zł), co przy wartości mieszkania w granicach ok. 160.000-180.000 zł powodowało, że w żadnym zakresie ewentualnie prowadzona egzekucja z w/w udziału nie doprowadziłaby do zaspokojenia nawet w części roszczeń powoda. Sytuacja ta była wynikiem znacznego wzrostu kursu franka szwajcarskiego, co skutkowało bardzo istotnym wzrostem zobowiązania pozwanej i dłużnika wobec banku i to nawet przy spłaceniu ok. 101 z 360 rat w granicach 50.000 zł (kredyt został zaciągnięty na kwotę 128.000 zł). Na podkreślenie również zasługuje, że prowadzenie egzekucji komorniczej z nieruchomości (bądź udziału w nieruchomości) wiąże się ze znacznymi kosztami, które wierzyciel musi wyłożyć chociażby na wycenę nieruchomości, co również skutkuje zmniejszeniem się szans na uzyskanie środków, z których wierzyciel mógłby się zaspokoić po uprzednim zaspokojeniu się wierzyciela rzeczowego. Zaznaczyć również należy, iż ewentualna sprzedaż udziału we własności lokalu mieszkalnego jest zdecydowanie utrudniona, albowiem trudno znaleźć osobę zainteresowaną zakupem takiego lokalu, zwłaszcza już zamieszkiwanego. Jest to wprawdzie możliwe, ale zawsze kosztem ceny, która oferent jest w stanie zapłacić. Tym samym Sąd uznał, że w niniejszej sprawie działanie dłużnika polegające na darowaniu pozwanej udziału wynoszącego 1/2 w nieruchomości – lokalu mieszkalnego położonego w

L. przy ul. (...), dla której (...)w P. prowadzi księgę wieczystą (...) nie doprowadziło do pokrzywdzenia wierzycieli, w tym powoda.

Sąd uznał również, iż w wyniku umowy darowizny pozwana nie uzyskała korzyści majątkowej. Na powyższe miał wpływ wzrost kursu franka szwajcarskiego, który spowodował, że zobowiązanie kredytobiorców wobec banku drastycznie wzrosło. Na dzień zawarcia umowy udział wynoszący 1/2 w lokalu mieszkalnym miał wartość 80.000 zł (łącznie wartość mieszkania wynosiła 160.000 zł), natomiast zobowiązanie kredytowe obciążające pozwaną i dłużnika z tytułu zaciągniętego kredytu 180.000 zł.

Na brak uzyskania korzyści po stronie pozwanej z tytułu zawarcia umowy darowizny nie ma wpływu fakt, że na skutek zawartej umowy nie doszło do przejścia długu przez obdarowaną. Na podkreślenie bowiem zasługuje, że pozwana wyjaśniła fakt nieprzejęcia długu brakiem wystarczającej zdolności kredytowej co mogłoby skutkować chociażby koniecznością dokonania dodatkowego zabezpieczenia kredytu. Fakt nieregulowania przez dłużnika rat kredytu i jego opłacania jedynie przez pozwaną nie był natomiast kwestionowany przez stronę przeciwną.

W tym stanie rzeczy Sąd w całości oddalił powództwo, co znalazło odzwierciedlenie w punktach I sentencji wyroku.

Na podkreślenie również zasługuje, że Sąd uznał pozwaną za osobę pozostającą w bliskim stosunku z dłużnikiem, aczkolwiek okoliczność ta nie miała istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, wobec faktu uznania, iż działanie dłużnika nie doprowadziło do pokrzywdzenia wierzyciela, a ponadto nie spowodowało uzyskania przez pozwaną korzyści majątkowej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi w całości powoda jako stronę przegrywającą niniejszą sprawę.

Na koszty procesu poniesione przez pozwaną złożyły się: 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 3.617 zł. W tym stanie rzeczy Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej w/w kwotę, o czym orzekł w punkcie II sentencji wyroku.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. notować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. z apelacją bądź za 14 dni.

P., dnia 19 stycznia 2017 r. /-/ SSO Małgorzata Małecka